

HÁJEK

listopad
2024

Naše noviny

OBSAH

■ Pozdrav

■ Kvíz

■ Program DSH

■ Zajímavosti

■ Literární dílna

■ Rozjímání

■ Povídka měsíce

■ Poradna pro vás

■ Zajímavosti

■ Info z domova

**Srdečně vítáme nové
obyvatele, kteří
nastoupili do našeho DS.**

*Černá Jindřiška,
Simonová Yvetta,
Soukupová Zdeňka.*

Zpravodaj Hájek vychází
v nákladu 200 výtisků pro potřeby
obyvatel Domova seniorů
Praha 4 Háje,
K Miličovu 734 a je neprodejný.
Na vydání spolupracují:
Dominik Petrlík,
Dagmar Zavadilová, ředitelka DS,
ve spolupráci s klienty DS.

DOMOV
PRO SENIORY
HÁJE

PRA
PRA
PRA
PRA
GUE
GA
G

1. 1. listopadu 1973 měla premiéru pohádka Tři oříšky pro Popelku. V hlavních rolích můžeme vidět Libuši Šafránkovou a Pavla Trávnička. Jaká herečka ztvárnila roli Popelčiny sestry Dory?

- a) Jana Hlaváčová.
- b) Helena Růžičková.
- c) Dana Hlaváčová.

2. 18. listopadu 1883 bylo znovuotevřeno Národní divadlo. Jaké slavné dílo při této příležitosti zaznělo?

- a) Opera Libuše (B. Smetana).
- b) Rusalka (A. Dvořák).
- c) Prodaná nevěsta (B. Smetana).

3. 8. listopadu 1620 proběhla bitva na Bílé hoře, významná bitva třicetileté války. V jakých letech tato válka probíhala?

- a) 1620 – 1650.
- b) 1618 – 1648.
- c) 1590 – 1620.

4. 11. listopadu 1843 poprvé vyšla Andersenova pohádka. Jaká z těchto dalších pohádek nepatří mezi ty Andersenovy?

- a) Císařovy nové šaty.
- b) O princezně na hrášku.
- c) Červená Karkulka.

5. 11. listopadu je Den válečných veteránů, den věnovaný památce ukončení 1. světové války. Dnes je neodmyslitelným symbolem oslav tohoto dne jedna květina, jaká?

- a) Pampeliška.
- b) Vlčí mák.
- c) Růže.

6. Anežka Česká působila jako řeholnice – abatyše kláštera Na Františku. 12.11.1989 byla papežem Janem Pavlem II. svatořečena. Na jaké bankovce byla vyobrazena až do roku 2011?

- a) 100 Kč.
- b) 20 Kč.
- c) 50 Kč.

7. 1. listopadu 1949 se narodil Pavel Zedníček, český herec, bavič a moderátor. Moderoval také zábavný soutěžní televizní pořad, který se vysílal v letech 1992 – 2004. Jak se tento pořad jmenoval?

- a) Riskuj.
- b) Kufr.
- c) Kolotoč.

8. 17. listopad je Mezinárodním dnem studentstva. V tento den roku 1939 nacisté zavřeli vysoké školy, 9 studentů popravili a další poslali do koncentračního tábora. Stalo se tak v reakci na protinacistickou demonstraci 28. října, při které byl smrtelně zraněn i jeden student. Jak se tento student jmenoval?

- a) Jan Palach.
- b) Jan Opletal.
- c) Jan Zajíc.

9. Který svatý je patronem myslivců (často je zobrazován s jelenem)?

- a) Sv. Hubert.
- b) Sv. Petr.
- c) Sv. Vavřinec.

10. Co je napsáno na pamětní desce na Albertově, která připomíná události 17. listopadu 1989?

- a) Pravda a láska zvítězí.
- b) Kdo, když ne my, kdy, když ne teď!
- c) Máme holé ruce.

*Vážení čtenáři a luštitelé,
na otázky v říjnovém kvízu
odpovědělo 18 čtenářů.*

Deset správných odpovědí měly:

**Ing. Marie Černožorská,
Irena Krátká a Helena Kučerová.**

Devět správných odpovědí měli:

Jiří Sova a Tým A3.

Osm správných odpovědí měl:

Přemysl Červenka.

GRATULUJEME!!!

Nejvíce vás potrápila otázka č. 2.

Důležitá informace: vyplněné kvízy
je nutné vhodit do schránky na
oddělení A0 nejpozději do 20.
v daném měsíci. Později vhozené
kvízy už nemohou být započítány
a uvedeny v časopisu Hájek, a to
z důvodu uzávěrky a tisku
časopisu.

*Zde si můžete přečíst správné
odpovědi.*

SPRÁVNÉ ODPOVĚDI

1. C: Škola hrou.
2. A: 33 – 34.
3. B: Náměstí Míru.
4. C: Jaroslav Seifert.
5. A: Oldřich Lipský.
6. B: Osmkrát.
7. B: Carmen Farkašová.
8. C: Jeho matka.
9. B: Ministr zahraničí.
10. A: Karol Wojtyła.

1. 11. pátek 10:00 SÁL

CIRKUS SENIOR

Přijďte se pobavit, potrápit, potrénovat a hlavně potěšit s našim cirkusovým lektorem Adamem Jarchovským.

4. - 5. 11. pondělí - úterý 9:30 - 11:00;

13:00 – 14:30 ZAHRADY DOMOVA

MYSLIVECKÝ TÝDEN - DISCIPLÍNY

Zveme vás na druhý ročník loveckých a mysliveckých aktivit, přijďte si poměřit své síly proti přírodě, pobavit se a obohatit novými znalostmi.

6. 11. středa 10:00 SÁL

DŮVĚRNÍCI

Listopadové setkání zástupců obyvatel s vedením domova.

7. 11. čtvrtek 10:00 SÁL

PETR VELETA

Jste srdečně zváni na aktivní dopoledne spojené s poslechem hudby, pohybem a zábavou, kterým nás provede pan Petr Veleta.

7. 11. čtvrtek 14:00 SÁL

MYSLIVECKÁ ZÁBAVA

Jste srdečně zváni na vyhlášení lovců týdne a poslechnout si příjemnou muziku a potrápit se jednoduchým filmovým kvízem.

10. 11. neděle 15:30 KAPLE

EKUMENICKÁ BOHOSLUŽBA PRO VĚŘÍCÍ I NEVĚŘÍCÍ

*Téma: Víra nebo osud?
Hledáme naději a důvěřujeme, že náš život je v dobrých rukou. Slovo: Matěj Hájek, nemocniční kaplan, s hudebním doprovodem.*

13. 11. středa 14:00 SÁL

RADEK ŽALUD

Radek Žalud je nevidomý populární zpěvák, někdy též označovaný jako český Bocelli. Je absolventem Konzervatoře Jana Deyla, působí jak na operní, tak na populární scéně. Věnuje se nejen klasickým písním a operním áriím, ale i muzikálové a populární hudbě. Radek Žalud je také vystudovaný ladič pian.

20. 11. středa 14:00 SÁL

JAK NEPLÁNOVAT CESTU NA FILIPÍNY

Zveme vás na koncert české pop-rockové skupiny Chinaski, která k nám zavítá při zvláštní příležitosti. Kapela funguje již 30 let a je jednou ze stálic české hudební scény.

21. 11. čtvrtek 10:00 ERGOTERAPIE

BÁBOVKY

Oslava listopadových narozenin našich obyvatel.

24. 11. neděle 15:30 KAPLE

EKUMENICKÁ BOHOSLUŽBA PRO VĚŘÍCÍ I NEVĚŘÍCÍ

*Téma: Hledání víry
Potřebujeme něčemu věřit.
Cesta ke kořenům naší víry.
Slovo: Jaromír Pachel, s hudebním doprovodem.*

26. 11. úterý 14:00 ERGOTERAPIE

ADVENTNÍ DÍLNA I.

Zveme vás na adventní dílnu, kdy si budete sami moci dekorovat adventní věnec nebo svícen pod vedením Marty Veselé.

27. 11. středa 15:00 GALERIE

VERNISÁŽ

Zveme vás na další vernisáž s hudebním doprovodem v naší galerii Korzo, tentokrát budeme moci obdivovat umění ve stylu hnutí pop-artu Andyho Warhola.

28. 11. čtvrtek 14:00 ERGOTERAPIE

ADVENTNÍ DÍLNA II.

Zveme vás na adventní dílnu, kdy si budete sami moci dekorovat adventní věnec nebo svícen pod vedením Marty Veselé.

29. 11. pátek 10:00 SÁL

CIRKUS SENIOR

Přijďte se pobavit, potrápit, potrénovat a hlavně potěšit s našim cirkusovým lektorem Adamem Jarchovským.

Tento rok oslavila paní Marta Víchová své 100. narozeniny a k této příležitosti s ní rodina sestavila krátkou knížku z nejdůležitějších vzpomínek na dětství, dospívání, rodinu a pracovní život.

MOJE CESTA ŽIVOTEM

Narodila jsem se 15. října 1924 do ještě nedostavěného domku v Lipovce 58, kousek od Rychnova nad Kněžnou, jako druhé dítě Marii a Josefovi Klapalovým. Sestra Milada byla o dva roky starší. Pak se narodila ještě třetí sestra Jiřinka. Tatínek onemocněl, dostal zápal plic a do týdne zemřel. Mamince zůstaly tři malé holky, rozestavěný dům a dluhy. Roční sestru Jiřinku si vzala k sobě maminka. Chodily jsme je navštěvovat. Když byly Jiřince čtyři roky, dostala záškrť a zemřela. Maminka musela do práce, aby nás uživila a tak nás dávala přes den k jedné paní, která se o nás starala. Když jsme byly větší, tak jsme k té paní nechtěly chodit a utíkaly jsme jí a raději litaly po vesnici s dětmi. Když se maminka vrátila z práce, musela nás

hledat a strašně se na nás zlobila. Neměla to s námi lehké.

Když jsme začaly chodit do školy, tak maminka ráno, než šla do práce, něco uvařila, abychom měly oběd, který jsme jedly u ní v továrně. Měli tam velkou kuchyň, kde si zaměstnanci mohli ohřát jídlo.

V pátek byla výplata a maminka koupila buřty, které v té troubě opekla. Moc nám to chutnalo. Celý týden chodila nakupovat na knížku a po výplatě všechno zaplatila. Nakupovalo se v prodejně pana Štěpánka, který nám dával čokoládu, a to jsme měly moc rády. Chodily jsme tam před obědem a služka pana Štěpánka nás brala do kuchyně, kde jsme čekaly, až budeme moct jít do továrny za maminkou na oběd.

Domek nebyl stále dostavěný, kolem stálo lešení. Maminka pronajímala jeden pokoj. Bydleli v něm Kučerovi. Pan Kučera byl řezník a v zimě chodil dělat zabíjačky. To jsme se pak měly od nich dobře. Čekaly jsme u nich se sestrou každý den, až maminka přijde z práce. Pamatuji se, jak jsme seděly na stoličce a když přišla maminka domů, tak jsme od paní Kučerové dostaly něco z té zabíjačky. Dostávaly jsme jitrnice, barvené kroupy, kousek masa a tak jsme měly vždycky dobrou večeři. Nejraději jsme měly kroupy, maminka k nim uvařila brambory a to byla bašta.

Sestra Milada vyšla z osmé třídy a chtěla se jít učit kadeřnicí. Maminka jí to ale nedovolila, že musí jít do práce. Když jsem vyšla já, tak jsem se mohla jít učit švadlenou. Sestra vydělávala, tak už jsme se měly líp. Pak přišel rok 1938 a začala válka. Já se učila v Rychnově švadlenou. Když jsem se vyučila, posílali Němci ročníky 22, 23 a 24 na práci do Německa. Nechtělo se nám tam, a tak jsme s kamarádkou šly na pracovní úřad do Kostelce požádat, ať nás pošlou někam jinam a ne do Německa. Povedlo se, a tak jsme byly totálně nasazené do továrny ve Dvoře Králové. Původně to byla textilka, ale byla předělaná na výrobu součástek do letadel. Pracovala jsem u soustruhu a byla jsem tam až do konce války.

Ve Dvoře Králové jsem se seznámila se stejně starým klukem Zdeněkem. Byl vyučený krejčí. Jezdili jsme spolu na neděle domů. On jezdil do Čermné nad Orlicí a já do Lipovky. V práci jsme se zase sešli. Po válce pracoval v Kostelci a já v Rychnově u pana Krystlíka. Byla jsem tam moc spokojená. Stále jsme se scházeli. On za mnou jezdil k nám a někdy jsem zase jela do Čermné k jeho rodičům.

Pak dostal povolávací rozkaz a musel na dva roky na vojnu. Narukoval do pohraničí a pak byl převelen do Prahy.

Byl to můj Zdeněk, se kterým jsem chodila šest let a pak jsme se vzali.

Když byl převelen do Prahy, bydlel na Rokosce u svého bratra Jardy s rodinou a nabídli mi, abych přijela, že můžu bydlet u nich. Hned jsem dala výpověď a jela do Prahy. Našla jsem na Vinohradech práci a Zdeněk, jak mohl, tak za mnou jezdil na Rokosku.

Ze vzpomínek sestavila paní Víchová a rodina.

Pokračování v příštím čísle.

**Pohybové
dopoledne** – Další
setkání spojené
s tancem a panem
Veletou.

David Šír – Sólo
pro Felixe
Holzmanna
v podání
Davida Šíra.

Kantabrie

Kantábrie (též Kantabrie, španělsky Cantabria) je provincie a současně jedno ze 17 autonomních společenství, rozkládající se na severu Španělska při pobřeží Biskajského zálivu. Metropolí tohoto hornatého regionu, který z historického hlediska náleží ke Staré Kastilii, je přístavní město Santander.

Santander je historické město u Biskajského zálivu, hlavní město autonomního společenství a zároveň provincie Kantábrie. Jeho rozloha je zhruba 36 km² a přibližně 173 tisíc obyvatel. Je sídlem římskokatolické diecéze. V současnosti plní funkci zejména přístavu a turistické destinace. Prochází tudy severní trasa Svatojakubské cesty. Kantábrijská vlajka je tvořena listem o poměru stran 2:3 se dvěma vodorovnými pruhy, bílým a červeným. Uprostřed je umístěn Kantábrijský znak. Na východě sousedí s Baskickem (provincie Bizkaia), na jihu s Kastilií a Leónem (provincie León, Palencia, a Burgos), na západě s Asturií, a na severu s Biskajským zálivem označovaným jako Kantaberské moře).

Zdroj: wikipedia

Literární dílna

Pohádka o Zdence

Dnes vám budu vyprávět o dívence Zdence. Dva prostí manželé si tolik přáli dítě, a dítě nepřicházelo. Muž byl čistič oken, paní chodila pomáhat s úklidem do domácností. Byli to hodní lidé. Vzpomínám, že se moje malá dcera těšila na pána, co čistí okna.

Manželé se rozhodli, že si osvojí dítě. Osvojili si krásnou inteligentní holčičku Zdenku. Oba manželé se o ni vzorně starali. Často jsem si říkala, že takovou laskavou péčí nemívá ani vlastní dítě. Zdenka chodila do baletu, učila se klavírní hře ve Vzorové hudební škole ve Voršilské ulici, učila se zpívat, v dětském komparsu na Barrandově byla vedena jako aristokraticko-semitský typ. Ve škole se Zdenka učila dobře a rodiče z ní měli radost. Zdena však nevěděla, že to nejsou vlastní rodiče.

Děti dokáží být kruté. Na vyšším stupni, to bylo Zdence asi dvanáct let, na ni spolužáci pokřikovali: „Tvoje matka byla kurva.“ Pokud nebyli rodiče doma, prohledávala Zdenka skříně, zda nenalezne nějaký doklad. A jednoho dne doklad našla. Zdena se roznemohla, dostala horečku. Po uzdravení to už nebyla dřívější Zdenka. Rodiče již neposlouchala a také se tak dobře neučila jako dříve.

Na konci osmé třídy dělala Zdenka přijímací zkoušky na hudebně dramatické oddělení Pražské konzervatoře. Měla k tomu všechny předpoklady. Tančila, zpívala, měla zajímavý zjev. Byla přijata. Její učitelka ze Vzorové hudební školy mě žádala, zda bych si ji vzala do hodin klavíru. Souhlasila jsem. A tak se Zdena stala mou posluchačkou povinného klavíru. Na konzervatoři se Zdena spřátelila s dívkou z bohatší rodiny, která byla rozmazlená a dělala si, co chtěla. A tak také obě dívky občas nešly do školy. Zdena se na výuku pořádně nepřipravovala a bylo nebezpečí, že ji pro neprospěch vyloučí ze školy. Vždyť první ročník je zkušební. A tak jsme s manželem učinili pokus. Mne měla Zdena ráda. A tak kvůli mně chodila k manželovi na přípravu z hudebně teoretického předmětu jako byla hudební nauka a intonace, později harmonie a dějiny hudby. Z těchto předmětů měla za dvě. Čeština a všeobecné dějiny byly často za čtyři. Dobrý průměr hudebních předmětů jí pomáhal, že mohla studovat.

Chtěli jsme s manželem poznat, jak děvčata tráví volný čas. Šli jsme do kulturního domu Na Příkopech naproti Obecnímu domu. Ve dvou podlažích tohoto kulturního domu hrály kapely hudbu nejnovějších žánrů. Dům byl doslova nabit mladými lidmi, kteří přecházeli z jednoho podlaží do druhého. Měli jsme s manželem co dělat, abychom se navzájem neztratili. Hudba byla patřičně hlasitá a svým obsahem působila jako tvrdá droga.

Podařilo se, že Zdena udělala dobře maturitu. To byla velká věc, měla středoškolské

vzdělání. Dvouletou nástavbu na konzervatoři už Zdena nedostudovala. Psal se rok 1968 a otevřely se hranice. Zdena odešla se svojí kamarádkou do Itálie. Italsky se domluvila, na konzervatoři k pěveckému oboru povinně studovala italštinu.

V Itálii se setkala se svou životní láskou a poznala, že v italské kultuře potřebuje mít rodiče. Poslala do Prahy svým adoptivním rodičům dopis, kterým je zvala k sobě do Itálie. Rodiče celí natěšení se připravovali na cestu za svojí milovanou holčičkou. Matka si pořídila nové oblečení a vyhledala dobrého kadeřníka, který jí upravil účes. I otec si pořídil nový oblek v dobrém salonu. V Itálii byli Zdenou srdečně přivítáni a představeni rodině Zdenina chlapce. Oba rodiče byli naplněni radostí a štěstím, že opět našli svou milovanou Zdenou. Za Zdenou pak do Itálie jezdili často. Chce se mně říci, že láska rodičů zvítězila.

Rytmus

Hans von Bülow říká: „Na počátku byl rytmus.“ Vesmírné vibrace můžeme chápat jako rytmické vesmírné chvění.

Podívejme se, co říká bible: „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Zem byla pustá a prázdná a nad propastnou tůň byla tma. Ale nad vodami se vznášel duch Boží.“ Ano, nad vodami rytmicky pulzoval duch Boží – rytmus života. Stvořitelské dílo trvalo sedm dní. Sedmička je číslo nedělitelné. Sedm dní je naše vědomí schopné obsáhnout jako jeden celek a současně nám dává prostor pro tvoření.

Rytmus sedmi dnů nás provází celým životem. Je to rytmus životadárný, dávající životu v čase pevný řád.

Od počátku života až do jeho konce pracují naše dýchací svaly. Je to rytmus dýchání, díky němuž žijeme. V našem těle je rytmus rytmu, puls srdce, který má pro mne fascinující vlastní autonomii. Rytmus srdečního pulsu je pravidelný, avšak promítají se do něj emotivní prožitky nadšení, radosti nebo naopak duševní ochablosti. Na pravidelný tep srdce blahodárně působí náš láskyplný vztah ke všemu stvořenému.

Rytmus nás provází veškerou činností. Vzpomínám, jak za mého pobytu v lázních Luhačovice sekal muž kosou travu. Práce jeho rukou byla klidná, plynulá, měla v sobě rytmický řád. Byla radost se na něho dívat.

Moji rodiče měli v Mnichovicích prosperující obchod. Otec se učil kupeckému řemeslu několik let. Měl také vlastní pražírnu kávy a burských oříšků. K tomuto účelu měl v zahradě postavený malý domek, ve kterém kávu a oříšky pražil. V době, kdy otec pražil, nesměl za otcem nikdo přijít. Pražení spočívalo na rytmicky pravidelné otáčivé práci ruky. Tento rytmus nesměl být narušen. Otcovy burské oříšky byl pojem. Ještě po dvaceti letech jsem při cestě vlakem z Mnichovic do Prahy slyšela: „Takové dobré burské oříšky, jaké měl pan Hladík, jsme už nikdy nejedli.“

V hudbě je rytmus řád, je to tvar melodie. Rytmus má i naše mluva, a podle něj se mění emocionální ladění mluvy.

Můžeme si to objasnit na jednoduché větě:

„Aničko, pojd' sem.“ „Aničko, pojd' sem.“ „Aničko, pojd' sem.“

Rytmus vyjadřuje charakter hudby, její emocionální náboj.

Rytmem se může prostá melodie měnit na jímavou či bravurní jako například u klavírní skladby Hulán Bedřicha Smetany.

Počáteční jímavá melodie vyjadřující vztah k milému Hulánovi se ve střední části mění v rytmicky vášnivé vyznání lásky k milému.

Chci vzdát hold rytmu jako výsostnému vyjádření řádu formy hudebního obsahu.

Opět se vrátím ke slovům Hanse von Bülowa: „Na počátku byl rytmus.“

- A) rytmické vesmírné chvění;
- B) rytmus dýchání jako projev života;
- C) rytmus stvořitelovy tvůrčí moci.

Vzpomínky

Často vzpomínám na práci se svými studenty. Učila jsem na Pražské konzervatoři třicet sedm let a za tu dobu jsem se setkala s mnoha různě talentovanými studenty. Posledních dvacet let jsem učila klavírní hru většinou posluchače varhanního oddělení, a to byla krásná práce. Studium klavíru trvalo šest let jako studium varhanní hry a studenti měli aprobaci jako učitelé základních hudebních škol a jako korepetitoři. Ve své činnosti učitelky povinného klavíru jsem se setkala

s vynikajícími hudebníky. Byl jím Pavel Černý, varhaník, vítěz jedné z varhanních soutěží Pražského jara a vítěz varhanní soutěže ve Slovinsku. Byl jím také varhaník Pavel Kohout, též skvělý pianista, který měl velký ohlas v Japonsku. Mezi mé vynikající studenty patřil varhaník Jan Kalfus, pozdější profesor varhanní hry na Pražské konzervatoři. Ve své výuce jsem se setkala se dvěma geniálními talenty. Byli jimi houslista Pavel Šporcl a kontrabasista Jiří Mráz.

Před studiem v mé třídě Pavel Šporcl již na klavír hrál. Pokračovali jsme dál v rozvoji jeho klavírní hry. Vzpomínám, že po čtyřech letech, kdy končil studium povinného klavíru, hrál fugu z Malých preludií a fug Johanna Sebastiana Bacha. Vedení všech tří hlasů bylo nezávislé a plastické a to vše podřízeno jedinečné klenbě stavby se svým vrcholem a spádem. Říkala jsem si, že by Pavel byl vynikající i jako pianista. Po studiu na konzervatoři byl přijat na Akademii múzických umění. Studium na AMU přerušil a šel na čas studovat do Spojených států na jednu z univerzit, kde studoval u ruského pedagoga. Jeho životní vzor byl houslista Jicchak Perlman. Poslouchali jsme nahrávky Jicchaka Perlmana s manželem a vnímali nádhernou znělost jeho houslového tónu. Pavlovi Šporclovi se podařilo, že byl přijat na nejprestižnější univerzitu Spojených států, na Juilliard School v New Yorku do třídy žáčky Jicchaka Perlmana. To byl jeho sen.

Po návratu do naší vlasti jsem se s ním v Praze setkala a zeptala se ho: „Pavle, a nezapomeneš to?“ On odpověděl: „Ne, už to mám v uších.“

Manžel byl kritický k jeho šátkům a výstřednostem, kterými na sebe upoutával pozornost.

Po nějakém čase si šel poslechnout jeho hru. A prohlásil: „Je to ono!“

Jiří Mráz byl klavírní začátečník. Začali jsme malými skladbami a on četl bezvadně notaci a jeho rytmus byl neochvějný. Jeho koncentrace k přítomnému hudebnímu dění byla fascinující. Někdy jsem si říkala, že snad dříve na klavír hrál. Jeho matka mně potvrdila, že opravdu nikdy na klavír nehrál. V osvojování klavírní hry postupoval rychle a brzy si osvojil menší skladby J.S.Bacha, W.A.Mozarta, Ludwiga van Beethovena i skladby romantiků Roberta Schumanna a Franze Schuberta. V hlavním oboru působil ve vynikajícím sdružení Spiritual kvintet jako kontrabasista. Za uvolněných poměrů okolo roku 1968 odešel do Spojených států, kde se jako jeden z mála hudebníků prosadil. V Americe působil pod jménem George Mraz. Jak velká byla má radost, když u příležitosti jednoho ze svátků 28. října byl George Mraz - můj Jiří Mráz – ve Vladislavském sále Pražského hradu vyznamenán prezidentem Václavem Klausem za mimořádné zásluhy v oblasti kultury.

Geniálnímu hudebníkovi je vlastní to, čemu říká Carl Adolf Martienssen „ucho duše“ a prožívá dynamikou nabitý, všeobjímající rytmus. Významný dirigent a klavírista Hans von Bülow říká: „Na počátku byl rytmus.“

Autorkou všech textů je paní Ludmila Šimková.

Drazí přátelé,

někdy ve svém životě ztrácíme motivaci, motivaci myslet na zítřek, na budoucnost. Ztrácíme elán, chuť do života. Trápí nás nemoc, bolest, různá omezení našeho života. Chybí nám ta zápalka, abychom svou mysl, své srdce zapálili pro dobrou věc. A nemusí to být něco přehnaného, stačí nechat se zapálit i pro menší aktivity, pro dobro, pro lásku, pro dobré slovo, úsměv, aby ten náš život přinášel druhým lidem radost, potěšení. Jak často se někteří lidé distancují, hodnotí ten svůj pozemský život, jako něco, co nezvládli. A přitom pokud člověk žije, má možnost dát věci do pořádku, mnohé napravit a znovu získat klid a pohodu ve svém nitru, ve své duši. Vždycky je tu nějaká naděje. Možná, že někdo řekne: Už jsem starý, už to nemá cenu něco měnit, už je pozdě, abych tomu svému životu dal šťávu, abych odhodil pasivitu, rezignaci na ty následující dny, které mohou být krásné a příjemné. Chci vám vyprávět takový krásný příběh:

Při dražbě došlo také na staré housle. Byly trochu poškrábané a zaprášené. Nabídky z publika nebyly příliš vysoké. Dražitel chtěl právě uhodit kladívkem, když se ze zadní řady zvedl starší muž a kráčel dopředu. Vzal smyčec a housle do ruky, laskavým pohybem setřel prach, naladil je a začal hrát. Diváci seděli jako očarováni.

Pak dražba pokračovala a nabídky rychle stoupaly. Nyní šla cena do tisíců. Co vyvolalo toto náhlé zvýšení ceny? Jistě zajímavá otázka. Byl to dotyk rukou mistra, který dal nástroji krásu, ušlechtilý a příjemný tón. Proč by se to nemělo stát i se mnou, i s vámi, s každým člověkem. Dotyk rukou Ježíše Krista. Dotyk, který nás vyvede z toho rozladěného a zaprášeného života. V rukou Ježíše Krista dostaneme novou cenu, novou hodnotu, nový tón. Naše nitro, naše duše bude přinášet tóny dobra a lásky. Využijme každý moment, každou chvíli svého života, aby ten náš život byl Bohu milý, aby

měl smysl a cíl. A jestli si nevíš rady, jak začít, jak se rozhodnout, obrať se na duchovního, on ti určitě pomůže, poradí, jak to řešit, jak najít nějaké kladné východisko. - Stojí vězeň před vězeňským kaplanem. Má v ruce dopis a říká: „Pane kaplane, chtěl jsem vás dnes ještě naposledy vidět.“ - „Co se děje? Snad nejste nemocen?“ - „Už osm let mohu nebe vidět jen těmito mřížemi. Až dosud jsem to ještě snášel. Byl jeden člověk, který na mne myslel a čekal na mne. Tady je poslední dopis. Moje žena mne opustila. Teď už můj život nemá smysl.“ Kaplan opatrně odvětil: „Je mi to skutečně líto, když slyším, že jste se vzdal. Ale myslete na to: Bůh se vás nevzdává. Hledá vás. Čeká na vás. Nebojte se! Já jsem s vámi (s tebou) po všechny dny... (Mt 28,20), to říká i vám Ježíš Kristus. A já věřím, že nyní je čas, abyste se k Bohu obrátil. Budu se za vás modlit. A vy se připojte, třeba jen svými slovy: Pane Ježíši, dej mi víru, naději a lásku, abych tě následoval a šel za tebou, v každé situaci svého života. Děkuji.“ - O dva dny později ten vězeň byl ve vězeňské kapli, kde kaplan mluvil o víře, o důvěře v Ježíše Krista. Tvář vězně zářila. A my můžeme konstatovat, že tam, kde bylo zoufalství, tam ve vězeňské cele, setkává se Bůh a dává tomu člověku naději, vnitřní svobodu, navrací smysl života. Stále platí žalm 27,10 - „I kdyby mě opustili můj otec a má matka, Hospodin mě k sobě přivine.“ Přeji vám všem hodně zdraví, vzájemnou lásku, klid a pohodu.

Váš jáhen Pavel Urban

Rozloučili jsme se:

Marčková Bohuslava, Mrázková Zdenka, Novotná Hana, Polášek Zdeněk, Ing., Tůmová Mária, JUDr.

„Milí čtenáři,

v naší kapli jsme nedávno vytvořili pietní místo, které slouží k vzpomínce na obyvatele, již nás opustili. Toto místo nabízí klidné prostředí pro osobní zastavení a zamyšlení.

Na pietním místě je umístěna vzpomínková kniha, do které může každý z našich klientů, zaměstnanců a návštěvníků zapsat své osobní vzkazy těm, kteří nás opustili. Tato kniha se stává jakýmsi společným památkem, kde se setkávají slova úcty, vděku a lásky.

Svou vzpomínku můžete vyjádřit také rozsvícením svíčky, které jsou v kapli k tomuto účelu přichystány. Svíčky jsou z bezpečnostních důvodů elektrické. Děkuje.

1. V NÁSLEDUJÍCÍCH SLOVECH ZMĚŇTE JEDNO PÍSMENKO NA LIBOVOLNÉM MÍSTĚ TAK, ABY VZNIKLO JINÉ SMYSLUPLNÉ SLOVO.

SÁDLO -
KRAJTA -
CÍL -
LAHODA -
FÁBOR -
ÚTĚK -

KONEC –
HŘEBEC –
KOLÁŘ –
OCEL –
MOŠT –
KONEV –

2. V LISTOPADU SLAVÍME SVÁTEK SV. MARTINA. K TOMUTO DNI SE VÁŽE MNOHO PRANOSTIK. SPOJTE ČÁSTI PRANOSTIK TAK, ABY VŽDY DÁVALA SMYSL.

1. Jižní vítr na Martina -	a) bude nestálá zima.
2. Jaký den na svatého Martina,	b) o Vánocích po blátě.
3. Je-li kobylička martinské husy hnědá,	c) pláče husí rodina.
4. Jak na svatého Martina,	d) zima nežertuje.
5. O Martině po ledu,	e) mírná zima.
6. Jestli na svatého Martina jest vlhko,	f) taková též bude zima.
7. Po svatém Martinu	g) bude málo sněhu a na holo mrznout.

3. NĚKOLIKRÁT SI PŘEČTĚTE A ZAPAMATUJTE NÁSLEDUJÍCÍ JÍDELNÍ LÍSTEK. POTÉ ZAKRYJTE A ZKUSTE ZOPAKOVAT.

Předkrm: Drůbeží paštika, chléb
Polévka: Hovězí vývar s knedlíčky
Hlavní chod: Sekaná pečeně s bramborovou kaší, kyselá okurka
Dezert: Pražský koláč

4. SLOVNĚ VYJÁDŘENÉ ÚDAJE A HODNOTY PŘEVEĎTE DO ČÍSELNÉ PODOBY:

školní známka dostatečně –
bod varu -
osminka másla -
pravé poledne -
telefonní číslo na hasiče -
začátek nočního klidu -
kopa -

5. VYMYSLETE SLOVA DLE NÁSLEDUJÍCÍCH KATEGORIÍ: NÁZEV MĚSTA, KŘESTNÍ JMÉNO, ZEMĚ, NÁZEV ROSTLINY, ZVÍŘE, VĚC, KTERÉ ZAČÍNAJÍ NA PÍSMENO:

· L
· D

6. UVEĎTE ČÍSLO, KTERÉ BYLO NA ZAČÁTKU.

Když máme číslo, které vynásobíme dvěma, přičteme 10 a odečteme 3, dostaneme číslo **13**. Které číslo bylo na začátku?

radí vám: **Kateřina Průšová**

Nutriční poradna

Bylinky a detox

Bylinky a potraviny, které umí čistit ledviny i krev

Dopřejete si jednou za rok, většinou na jaře, detox? Jíte chvíli jen saláty a také vynecháte víno a kávu? Jestli se spoléháte, že takhle je to správně, tak se pletete. Jak by měla správná detoxikace vypadat? Naučte se zbavovat toxinů průběžně a naprosto přirozeně. I když se tělo umí samo zbavit velké části škodlivin, které v něm zůstávají po konzumaci nezdravého jídla, alkoholu či po kouření, přesto potřebuje vaši pomoc. Jak to udělat efektivně a správně?

Kde se berou toxiny

Odpadní látky se tvoří během metabolických procesů a toxické chemické látky se dostávají do organismu i zvnějšku. Dýcháte je, přijímáte v potravinách a nápojích – mohou to být pesticidy, chemikálie či těžké kovy. Obsahuje je i kosmetika, kterou používáte. Imunitu zatěžuje i stres a negativní myšlení. Odpadní látky se přes poškozenou střevní sliznici dostávají do krevního oběhu, přetěžují játra a ledviny, spouští zánět. Že je tělo plné škodlivin, se může projevit různě. Většinou se ohlásí nejprve kožními problémy, ale může to být také bolest hlavy, zácpa, žlučnicková kolika, zpomalení činnosti jater a třeba i nebezpečné chronické záněty.

Kdy detoxikovat? Nejlépe každý den

Jednorázová očista je sice prima, ale moc to s ní nevytrhnete. Stejně jako denně očišťujete v rámci hygieny povrch těla, měli byste se postarat i o očištění jeho vnitřku – a to také denně, tedy ne jednou za rok či sezonně. Nejlepší je myslet na to, aby se škodlivin dostalo do těla co nejméně, a pokud možno každý den podporovat jeho samočisticí schopnosti. Jak na to?

Bylinková očista

Kdybyste nahlédli do herbářů a babských rad, určitě byste našli i několik bylin, které jsou velmi doporučovány právě pro pravidelnou detoxikaci. Jaké jsou nejlepší bylinky na detoxikaci?

1. **Ostropestřec mariánský** - je nejúčinnější přírodní prostředek na podporu očisty organismu, významně ovlivňuje tvorbu žluči a tím podporuje funkci jater.
2. **Koriandr** - silně detoxikuje tělo a zbavuje těžkých kovů. Přidávejte si ho pravidelně do salátů nebo jako koření do jídla – klidně i denně, pokud ho máte rádi.
3. **Bříza bělokorá** - má močopudné účinky a čistí ledviny, pomáhá z těla vyplavovat velké množství škodlivin. Čaj připravíte z listů (čerstvých či sušených).
4. **Kopřiva dvoudomá** - povzbuzuje metabolismus, čistí krev, podporuje ledviny i lymfatický systém.

Detoxikace pohybem i masáží

Užitečný je i jakýkoli pohyb, při kterém pravidelně a zhluboka dýcháte, doporučuje se jóga, procházky, plavání. Důležité je okysličit tělo – metabolismus se rozběhne, povzbudí činnost orgánů. Fyzická aktivita také vyčistí hlavu a pomůže odbourat stres – a to je zásadní, protože jak jsme už řekli, toxiny se v těle vyrábějí i při stresu či negativních emocích. Nežádoucí látky umí z těla vyplavit i masáž, ideálně lymfatická, tak si ji občas dopřejte.

Přírodní detox: střeva a játra vám poděkují

Rozhodně se vyplatí omezit průmyslově zpracovaná jídla – mohou v nich být ne zcela prospěšné konzervanty, barviva a další látky. Kdybyste se obešli bez smaženého a solí a tukem napěchovaných uzenin, snížili byste příjem toxinů a látek, z nichž v těle metabolizují. Místo nich můžete do jídelníčku přizvat poměrně spolehlivou přírodní oporu.

Jaké potraviny podpoří přirozenou detoxikaci?

1. **Citron** - když ráno místo kávy vypijete sklenici vlažné vody s citronem, podpoříte nejen imunitu, ale i tvorbu enzymů v játrech.
2. **Lněné semínko** - pomáhá regenerovat játra a čistit kardiovaskulární systém. Čerstvě nadrcené je jako kartáč na vyčištění střev – přidávejte si ho dle chuti do smoothie nebo snídaněvé kaše.
3. **Čekanka** - snést její hořkost se vyplatí, máte-li problémy s trávením, žlučníkem či ledvinami.
4. **Česnek** - k jeho konzumaci většinou nemusí nikdo nikoho nutit a lze si ho ordinovat každý den. Jde o přírodní antibiotikum, posiluje imunitu a obsahuje hodně antioxidantů.
5. **Červená řepa** - vždy když si dáváte zeleninovou šťávu, přidejte do ní i červenou řepu – pomáhá játrům zbavit se jedovatých toxinů.

Karel Poláček

Zahrada vonných úsměvů

ÚVOD

Člověk jeden, jménem Kočkodan, kráčel ulicí, ponořen jsa v hluboké rozjímání. Najednou přinutil jej velký otazník, aby zvedl hlavu, a současně dva vykřičníky přimrazily jej na dlažbu. Uzřel velký plakát, na němž byl vymalován pán s asyrským plnovousem a mystickým pohledem. Jeho frak zdobilo více všelijakých medailí, než má mexický generál Carranza, jeho odpůrce Huerta, šampión boxer-profesionál a bývalý rakouský šikovatel z povolání dohromady. V ruce držel tento zajímavý pán čarodějný proutek, kterým uspával svoji družku, statnou, majestátní dámu, již zdobilo mohutné poprsí, za které by se nemusila stydět ani „tato fešná Vídeňka“. Manželky potulných umělců bývají obvykle blondýnky, solidně stavěné, s korály na krku. Váží průměrně jeden metrický cent.

Text plakátu byl tento:

! Největší senzace této doby! !! Tajemství záhrobí rozřešeno!!

!!! Proč žijeme??!!!

Jediné pohostinské představení slavného profesora záhrobních zjevů Alessandra

Sopradazziho! Báječné pokusy s jeho manželkou Louisou, rozenou hraběnkou z Trunecseggů, jež svými schopnostmi překonává proslulé médium Eusapie Paladino!

Dále četl pan Kočkodan, že představení profesora Sopradazziho navštívil J.V. král Württenberský, J.V. král Siamský, větší množství všelikých senátorů a lordů, také spousta starostů a prvních radních a jiné vynikající osobnosti. „Což,“ řekl si pan Kočkodan, „jestliže se o tyto produkce zajímalo takové panstvo, pak zajisté stojí věc za podívanou.“ I koupil si lístek a vstoupil dovnitř.

A nyní stručně, co následovalo. Profesor Sopradazzi uspal pana Kočkodana a vsugeroval mu, že je ženský spisovatel. V transu pak napsal román, jehož poslední kapitulu zde uveřejňujeme.

Román se jmenuje ZAHRADA VONNÝCH ÚSMĚVŮ (Příběhy rozjásaného mládí).

„Odcházíte?“ tázal se Lygge.

„Odcházím,“ odvětila tvrdě Inga.

„A víte jistě, že odcházíte?“

„Jsem ta, jež odchází.“

(Knut Hamsun)

Tak nějak podzimně bylo v duši Evy Borovanové. Nastal den rozloučení. Staříčkový pan učitel Amos Šebek pohlídl ji listopadově rozněžnělými očima.

„Sluníčko,“ pravil jeho pohled, „odcházíš, paprsku líbezný, a zůstane chladno v duši jak v cele klášterní.“

„Pane učiteli,“ zaprosila Eva, „zahrejte... zahrejte onu píseň, víte, jež sladce zabolívá zatesknělým srdcem...“

Zamodralý soumrak prohovořilo Schumannovo Snění. Teskné zvuky violoncella zahořely nitrem Evy zřetelnou mluvou. Così propadlo, così se rozlomilo... Nad duší neslyšně se vznášel osud...

Jiří přiblížil se zasněným krokem. Hlavu prozářenou tajeným smutkem opřel o dveře jako přetížený klas. Eva upřela naň oči kosým pohledem. Zrozpačitěl. –

„Odcházíte?“ tázal se zatoulaně.

„Odcházím,“ odvětila tvrdě, nadzvedajíc proutkově tenké obočí.

„Avšak ne nenávrtně,“ zažadonil domlouvavě Jiří. „Jsou cesty, cesty... jimiž se vracívá mládí blouznivým návratem.“ „Jsem nezachytitelný sen... jsem nepostižitelné Tajemství zašlých chvil... jsem Sladké kouzlo zahořklých rozchodů. Jsem Osud, Osud měnivých barev jako hedvábí,“ zahovořila zadýchaně tenkým hláskem Eva.

Jiří svěsil hlavu zklamaně. Così zalilo mu hrud' a stisklo křečovitě hrdlo vášnivým vzlykem.

Čísí ruce ho objaly. To Věra sevřela jej v laskavě konejšivou náruč.

„Bude opět jaro,“ zašeptala s přesvědčivou jistotou.

„Na duši pad stín a pad a pad...,“ pozahořknul žalobně Jiří. Dozněly akordy. Soumrak naplnil světnici

šumivým tichem. Porozhlédla se po komnatce odcházivým pohledem.

„Sbohem, mánesovská světničko,“ pronesla Eva. Rozvětřené oči políbily vděčně starodávný spinet a její prsty dotkly se ztraceným pohybem hedvábných třásní slováckého šátku. Přilnula rty k podobizně moudré paní, měkce přitulila se k barokním kamnům a zašeptala: „Popel.“

Soumravné ticho protrhl hluchý úder. To Jiří upustil knihu Verbické Klíče k štěstí. Shýbaje se pronesl úsilně: „Řekla jste popel?“

„Popel,“ vydechla Eva.

„Popel... popel,“ opakoval mechanicky.

Bílé emailové dveře s mosazným kováním zapadly osudově. Vlhko večera dotklo se konejšivě rozpálených skrání. Eva přitáhla zimomřivě perský shawl. Syrově voněla země. Šli bílou stezkou podél hlohového plotu, za nímž zhasínaly jiriny a kvetly bazalky a odumíraly astry. Za nimi opožďoval se Jiří, nesa příruční vak, do něhož uložila svoje stuhy a drahé jí knihy. Jihlo říjnové nebe rozhodným smutkem marné touhy. Někdo si zpíval: Láska, bože, láska, kde ťa ľudia berú... Poznali mladého varhaníka zámecké kaple, jenž ubíral se loukou, trhaje křehce fialové ocúny. Mužný baryton zmlkl.

Elegantní, vysoký gig hraběte Egona Láňského z Dubinky, tažený plnokrevným anglickým hřebcem, zkrřížil jim cestu. Spatřiv Evu, odhodil hrabě cigaretu a diskrétním pohybem smýkl nádhernou kyticí žlutých růží Maréchal Niel Evě k nohám. V jeho jakoby pohaslých očích zasvítíl veselý ohníček. Šlehl po Jiřím s vakem ironickým úsměškem. Groomovy zuby zaleskly se lokajským úsměvem důvěrníka. Nádraží hledělo přísně a odmítavě svojí žlutou fasádou. Starý výhybkář s profilem benátského dóžete, s mohutnou, sněhobílou kšticí, přecházel kolej zadumanýma nohama. Zrak jeho vpil se ve štíhlou postavu Evy Borovanové. „Milenko,“ pravil. On toho neřekl, ale Evě se zdálo, jako by to skutečně řekl...

Měkké polštáře první třídy pojal v laskavou náruč její unavené tělo. Statný, majestátní strojvůdce objal pohledem syčící lokomotivu, polaskal ji něžně očima, nazval ji v duchu svojí láskou a pohnul odhodlaně pákou. Bílá ruka kynula z okna vagonu poslední sbohem. Jiří klesl na kolena s vášnivým stenáním. Jeho horké hochovské rty hledaly na dlažbě peronu její stopy. Houstnoucí temno pohltilo červené svítlny vlaku, jenž odnášel Evu Borovanovou. Déšť, bičovaný větrem, tluče rytmicky na střechu nádraží. V dáli tlumeně hude poutník...

ZÁVĚR

Když se pan Kočkodan probral z hypnotického spánku a přečetl svůj román, jenž již dávno konal svou pouť po vlastech českých, tu zastyděl se velmi a pojal krutou zášť proti profesoru Sopradazzimu, původci tohoto skandálu. Ježto hodlal zahájit trestní řízení proti tomuto úskočnému černokněžníkovi pro zločin těžkého poškození na těle a rušení živnosti, odebral se pan Kočkodan k profesoru Heverochovi, aby mu vystavil lékařské vysvědčení jeho duševního stavu.

Profesor Heveroch prohlédl s nevšední ochotou pacienta a shrnul svoje pozorování v tento nález: Stvrzuji, že pan Kočkodan, toho času spisovatel, je individuum duševně méněcenné s chorobnými sklony, patologický zjev k žádné vážné činnosti se nehodící. Porucha duševní vznikla u něho následkem hypnotického experimentu, ač i jinak možno pozorovati zřejmé známky degenerace. Pacient je podivín a člověk nápadný a doporučuje se ochraně p.t. obecnstva.

Když pan Kočkodan přečetl toto dobrozdání, tu kýval s porozuměním hlavou, potřásl prof. Heverochovi pravicí, vyslovil svůj nelíčený obdiv nad pokrokem psychiatrie a odebral se vítězně do kavárny. Sklepník přinesl mu kávu a vážný žurnál. Podíval se do novin, a ejhle, co četl? Četl: „– není pochybnosti o tom, že Kočkodanův román Zahrada vonných úsměvů zahajuje novou epochu v české literatuře. Toto dílo, navazující intuitivně na domácí tradici, je dychtivě čteno a plně oceňováno vážnou kritikou –“ a tak dále.

Pan Kočkodan dočetl, chvíli seděl strnule, pak uchopil lékařské vysvědčení, roztrhal je opatrně na malé kousky, které nasypal pečlivě do kávy. Pak rozlehl se kavárnou jeho mohutný hlas: „Všem! Při sporu literární historie s psychiatrií nutno dáti za pravdu literární historii, jež je věda exaktní, kdežto psychiatrie je pusté šarlatánství!“

Potom přistoupil k pikolovi, položil mu ruku na ramena a pravil: „Moudrost boží ukázala mi pravou cestu. Pochopil jsem svoje poslání. I vám, velectěný pane, přeji, abyste probudil svoje tvůrčí schopnosti a našel svůj raison d'être.“

A dal mu šesták spopitného, narazil si klobouk a odešel.

Poznámky: shawl - šátek, šál; gig - lehký dvoukolový vozík; groom – podkoní, sluha; raison d'être – smysl, důvod existence.

Povídka je z knihy Povídky pana Kočkodana od Karla Poláčka, kterou vydal Městská knihovna v Praze.

Kytarové duo – Dopolodní vystoupení na kytary.

Úterníci – Podvečerní setkání na odd. A3 spojené s kytarou a hudbou.

VÝSLEDKY KLUB EINSTEIN

VÝSLEDKY:

1. Sídlo, krajka, cín, jahoda, tábor, útok, konev, hřeben, koláč, osel, most, konec.
2. 1e, 2c, 3g, 4f, 5b, 6a, 7d.
4. 5; 100°; 125g; 12:00; 150; 22:00; 60 kusů; 33.
5. Např. Lány, Lenka, Lotyšsko, lilie, lev, lavice; Dobřichovice, David, Dánsko, dub, datel, divadlo.
6. Na začátku bylo číslo 3.

ZAJÍMAVOSTI

V rytmu tanga – Vystoupení a představení tance tango v podání Kristýny Břeské.

Šipky – Chodovská šipka – uhájené 4. místo.

Domino – Hudební odpoledne spojené s 30. – 60. léty.

Metaná – Sportovní klub s holandským billiardem.

1.11.1874 založil český vlastenec, politik a mecenáš Vojtěch Náprstek Náprstkovo muzeum asijských, afrických a amerických kultur v Praze. Dnes je součástí Národního muzea. Návštěvníkům je k dispozici i knihovna, která nabízí knihy, periodika i kolekce fotografií a dalších dokumentů, z nichž mnohé založil již Vojtěch Náprstek. K dispozici jsou i rozsáhlé archivy rodiny Náprstkovy, cestovatelů a Čechů žijících v zahraničí. Kromě tematických výstav z vlastních sbírek organizuje muzeum zahraniční výstavy. Je jedinou muzejní institucí v České republice, která se výhradně věnuje hmotnému a duchovnímu odkazu neevropských civilizací. Trvale tak upozorňuje na nezastupitelné místo mimoevropských národů ve světových dějinách.

5.11.1874 se konal se první ročník Velké pardubické steeplechase. Zrod Velké pardubické inspirovaly obliba parforsních honů na Pardubicku a vznik Velké liverpoolské steeplechase. Velká liverpoolská steeplechase, nejstarší a nejslavnější dostih v Anglii, se konala od roku 1836. Roku 1874 se členové Parforsní společnosti na Pardubicku rozhodli uspořádat dostih srovnatelný s Liverpoolskou steeplechase. Vznikla nová trať s množstvím nových překážek. Dostih byl uspořádaný 5.11.1874. Účastnili se jej pouze angličtí profesionální jezdci na koních patřících šlechticům z Rakouska, Německa, Čech a Uher. Dostih vzbudil obrovský ohlas v celé Evropě. V současnosti se Velká pardubická steeplechase koná tradičně druhou říjnovou nedělí. Dráha měří 6.900 metrů a má 31 překážek. Patří mezi nejtěžší dostihy v Evropě i na světě.

11.11.1899 mladoboleslavská společnost Laurin & Klement představila motocykl Laurin & Klement Typ 1, první samohybný stroj vlastní konstrukce. Byl to první motocykl vyrobený na území Rakouska-Uherska. Motocyklovou výrobu ovládaly tehdy především francouzské stroje De Dion-Bouton a bratři Wernerů. Václav Klement získal k testování jeden stroj od bratrů Wernerových. Vylepšení, jež na něm Laurin s Klementem provedli – přemístění náhonu z předního kola na zadní pomocí koženého řemenu a uložení motoru do rámu místo na přední vidlici – převzali bratři Wernerové hned u svého příštího modelu. Další vývoj přinesl i rostoucí odbyt, k němuž přispěly úspěchy strojů Laurin & Klement v motocyklových závodech. Do roku 1914 vyrobila továrna Laurin & Klement asi 3000 motocyklů.

11.11.1918 byla příměřím z Compiègne mezi státy Dohody a Německem ukončena první světová válka. Císař Karel I. podepsal abdikáční listinu. Rakousko-Uhersko se rozpadlo. Příměří vstoupilo v platnost 11.11.1918 v 11 hodin pařížského času. Tím byly ukončeny boje na západní frontě války. Příměřím z Compiègne dosáhly dohodové státy vítězství, zatímco Německá říše jím de facto doznala svoji porážku, ačkoliv formálně nekapitulovala. I přesto trvalo ještě šest měsíců, než byla během Pařížské mírové konference přijata Versailleská smlouva, která znamenala definitivní mír a faktickou kapitulaci Německa.

17.11.1939 – Mezinárodní den studentstva. V Protektorátu se 28. října 1939 při příležitosti bývalého státního svátku (28. říjen byl jako svátek zrušen a jeho slavení bylo trestné) konaly demonstrace, na jejichž přípravě spolupracovaly odbojové organizace napříč politickým spektrem. V Praze se demonstrace účastnilo na 100 000 lidí a k jejímu potlačení byly nasazeny německá policie i SS. Mezi raněnými byl i student medicíny Jan Opletal, který svému zranění 11. listopadu podlehl. Nepokoje v Praze nacisté zlomili až 30. října. V té době se jednalo o zásadní čin odporu v celoevropském měřítku. Další protestní akcí se stalo 15. listopadu rozloučení s Janem Opletalem na Albertově. Po rozloučení s Opletalovou rakví, odváženou na Moravu, pokračovali zúčastnění do centra města, kde došlo k těžkým střetům s bezpečnostními složkami. Následujícího dne Hitler mj. rozhodl o uzavření českých vysokých škol. V noci z 16. na 17. listopadu gestapo provedlo rozsáhlé zatýkání. Devět vysokoškolských předáků bylo 17. listopadu zastřeleno, kolem 1200 studentů zatčeno a odesláno do koncentračních táborů, kde mnozí zemřeli, a české vysoké školy byly jednotkami SS uzavřeny a obsazeny. Tyto události vyvolaly odezvu v zahraničí. Při druhém výročí událostí 17. listopadu v roce 1941 Mezinárodní studentská rada, zastupující studenty 26 zemí svobodného světa, vyhlásila v Londýně 17. listopad Mezinárodním dnem studentstva.

7.11.1954 byla zprovozněna Slapská přehrada. Vodní nádrž Slapy je součástí Vltavské kaskády. Podle rozlohy je šestou největší přehradou v ČR. První rozhodnutí o stavbě přehrady jako součásti

komplexu tzv. Štěchovických přehrad pochází z roku 1933, stavba ale byla odložena. S novým plánováním díla se začalo za 2. světové války. V roce 1949 byly zahájeny přípravné stavby, v roce 1952 začaly stavebně montážní práce. Objekty, kterým by hrozilo zaplavení, především kaple, kříže a sochy včetně sochy sv. Jana Nepomuckého, která byla symbolem Svatojánských proudů, byly přesunuty. V červenci 1954, ještě před dokončením, přehradu čekala zatěžkávací zkouška ve formě stoleté vody. Nádrž byla v počáteční fázi napouštění, během několika dnů ji povodeň naplnila a tato volná kapacita téměř prázdné nádrže patrně zmírnila její důsledky. Slavnostně otevřena byla přehrada 7.11.1954, k finálnímu ukončení stavby a uvedení elektrárny do provozu došlo až v roce 1956.

12.11.1954 bylo uzavřeno imigrační středisko na Ellis Islandu. Jako středisko pro vstup imigrantů do New Yorku a tedy USA sloužil ostrov od roku 1892 do roku 1954. Za roky oficiálního fungování stanice jí prošlo cca 12 miliónů lidí. Podmínky pro vstup cizinců do USA se měnily podle vnitropolitické i mezinárodní situace. Příchozí byli na stanici podrobeni lékařské prohlídce, federální úřad zkoumal gramotnost, trestní bezúhonnost, profesi a její užitečnost pro USA či majetkové poměry. Od roku 1924, kdy byl schválen zákon o imigraci (imigraci velmi omezil a povolil zpracování žádostí na zahraničních ambasádách), sloužila imigrační stanice pro vysídlené osoby, válečné uprchlíky a lidi bez dokladů. Zkoumala se také politická orientace a minulost žadatelů o vstup. Dnes může více než 100 milionů Američanů vystopovat svůj původ k imigrantům, kteří prošli Ellis Islandem. Při svém druhém příjezdu do USA zde byl Jiří Voskovec zadržován 11 měsíců jako podezřelý z komunistické orientace. Dnes je zde Muzeum Ellis Islandu. Návštěvník se může seznámit s mnohdy otřesnými podmínkami ubytování a vyšetřování přicházejících, ale také s doklady péče a pomoci mnoha charitativních organizací.

9.11.1989 padla Berlínská zeď: Západní a Východní Berlín se spojily. Otevřena byla i hranice mezi NDR a NSR. Pád Berlínské zdi se odehrál poněkud překvapivě. V posledních dnech své existence se východoněmecké stranické vedení zabývalo diskusemi o nutných změnách, mimo jiné i diskusí o hranicích. Na tiskové konferenci 9.11.1989, přenášené televizí, předčítal člen politbyra Günter Schabowski krátce před sedmou hodinou večer jakoby mimochodem ze svých poznámek usnesení ministerské rady, podle kterého byly cesty i do západního zahraničí povoleny a mohly se uskutečnit přes všechny hraniční přechody. Na otázku italského novináře, od kdy toto usnesení vstoupí v platnost, odpověděl Schabowski, že „podle mého názoru ihned“ (později se ukázalo, že na druhé straně dokumentu, kterou Schabowski dostal, ale nevšiml si jí, stálo, že to má být následujícího dne). V příštích hodinách vypukl nával na berlínských hraničních přechodech, kolem 23. hodiny východoněmecká pohraniční stráž kapitulovala, a kolem půlnoci proudily desetitisíce lidí přes všechny přechody do Západního Berlína.

12.11.1989 papež Jan Pavel II. svatořečil Anežku Českou. Kanonizace Anežky České (Anežky Přemyslovny), k níž došlo 12.11.1989 ve vatikánské Bazilice sv. Petra, je považována za předzvěst sametové revoluce, která vypukla pět dnů poté. Úřady tehdy umožnily účast při slavnostní bohoslužbě tisícům věřících (odhady se pohybují mezi 7–10 000 lidí), zejména z Moravy; do Říma je odvezly stovky autobusů. Obřad přenášela i Československá televize.

Listopad 1989 – sametová revoluce.

17.11.1989 – Brutální zásah Veřejné bezpečnosti proti studentské demonstraci v Praze odstartoval sametovou revoluci. Exilové vedení Československé sociální demokracie ve vysílání stanice Svobodná Evropa vyzvalo k zakládání výborů „skutečné sociální demokracie“, nezávislé na komunistické straně.

18.11.1989 – Ze solidarity se studenty zahájili divadelníci v Praze týdenní protestní stávkou. Rozšířila se i do mimopražských divadel.

19.11.1989 – V pražském Činoherním klubu bylo založeno Občanské fórum.

24.11.1989 – Na mimořádném zasedání ÚV KSČ byla přijata demise předsednictva a generálním tajemníkem strany byl zvolen místo Milouše Jakeše Karel Urbánek.

25.11.1989 – Sobotní demonstrace na Letné, kterou vyvrcholily každodenní demonstrace na Václavském náměstí, se zúčastnilo 800 000 lidí z celé republiky. Československá televize vysílala demonstraci v přímém přenosu.

27.11.1989 – Proběhla dvouhodinová generální stávka.

29.12.1989 byl Václav Havel jednomyslně zvolen prezidentem republiky a v červnu 1990 proběhly demokratické volby. 17. listopad dnes slavíme jako **Mezinárodní den studentstva a Den boje za svobodu a demokracii**.

INFORMACE Z DOMOVA

Další stravovací komise budou: 13. 11., 27. 11., 4. 12. a 18. 12.
O schvalování nového jídelníčku budou členové stravovací
komise předem informováni.

Schůzka
důvěrníků
s vedením
domova se uskuteční
ve středu 6. 11. 2024
od 10:00
v sále.

Multisenzorická místnost A0

Připomínáme, že na odd. A0 je
k dispozici multisenzorická místnost,
která slouží k relaxaci a setkávání
klientů. Místnost je odemčená
a můžete ji kdykoli navštívit.

PARKINSON PORADNA – Od září u nás
probíhá poradna pro klienty a rodinné
příslušníky s dotazy
spojenými
s Parkinsonovou nemocí, na
které vám odpoví paní Anna
Rezková, specializovaná
sestra VFN.

6. 11. 16:00 – 18:00
v reminiscenční místnosti.

Štědrovečerní večeře – I tento rok
proběhne společná sváteční večeře
24. 12. v 17:00 v hlavní jídelně.

VIRTUÁLNÍ VÝLETY PO KRÁSÁCH NAŠÍ VLASTI I SVĚTA

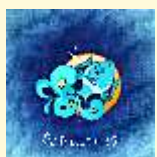
Do našich 3D brýlí jsme nahráli nový obsah, který je v češtině. Nechte se provést po
Pompejích, Florencii, ale i Brně nebo Bratislavě. Neváhejte oslovit svého aktivizačního
pracovníka. 3D brýle nejsou doporučeny pro klienty s kardiostimulátorem.

Listopad

Kozoroh - 22. 12. – 20. 1.

Vaše intuice vás nezlame. Spolehejte
na své instinkty a následujte svou cestu,
která vám dává smysl. Do toho!

Vodnář - 21. 1. – 20. 2.

Dejte si dnes pozor na zvýšenou únavu.
Na podzim je důležité si udržovat pevnou
denní rutinu a kvalitní spánek.

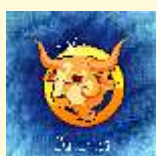
Ryby - 21. 2. – 20. 3.

Dlouhodobé vztahy potřebují péči.
Nezapomínejte si vzájemně dělat radost,
mohou to být i naprosté maličkosti.

Beran - 21. 3. – 20. 4.

Máte plnou hlavu nápadů, ale bojíte se
projevit. Sdílení svých myšlenek s přáteli
povede k novým příležitostem.

Býk - 21. 4. – 21. 5.

S jistým členem rodiny nemůžete najít
společnou řeč. Vaše intuice vám napoví,
jak přistoupit k obtížným rozhovorům.

Blíženci - 22. 5. – 21. 6.

Překvapí vás nečekaná zpráva od staré
lásky. Bude na vás, zda se k tomu vrátíte
nebo půjdete dál. Pozor na emoce.

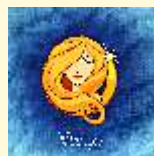
Rak - 22. 6. – 22. 7.

Užíváte si podzimní dny s přáteli na
maximum, neustále pro ně něco vymýšlíte
a máte radost, když je vaše plány baví.

Lev - 23. 7. – 22. 8.

Vaše odhodlání vám přinese nové výzvy.
Nebojte se chopit náročnějších povinností,
od kterých druhí dávají ruce pryč.

Panna - 23. 8. – 22. 9.

Vaše srdce může zakolísat mezi dvěma
možnostmi. Poslouchejte svou intuici, ta
vám ukáže správnou cestu. Nespěchejte.

Váhy - 23. 9. – 23. 10.

Podzimní nachlazení vás může potrápit.
Zkuste si doma udržet čisto a vyvětrejte
místnosti, dodržujte také pitný režim.

Štír - 24. 10. – 22. 11.

Mír a harmonie ve vašem domově
budou vašim hlavním cílem. Už vás
nebaví nekonečné spory.

Střelec - 23. 11. – 21. 12.

Pocítíte hlubší propojení s vaším
partnerem. Vnímejte ho a reagujte
s láskou. Delší vztahy čeká zkouška.

Zdroj: horoskopy.cz